

Fru Betty var saa beklemmt, at hun længe ikke kunde finde et Ord at sige. Endelig sagde hun:

„Her har været en Mand for at tale med dig, Emanuel. Det var nok den samme Mand, som var her forleden Dag, da du heller ikke var hjemme.“

„Hvad var det for en Mand, Betty?“

„Jeg veed det ikke. Det maa vist være en fremmed. Angelica kendte ham i hvert Fald ikke.“

Ligesom vaagnende vendte Emanuel Ansigtet om imod hende.

„Hun kendte ham ikke, siger du! . . . Det var dog besynderligt!“

„Aa, hvorfor det, Emanuel? Her har jo oftere været fremmede Folk, der vilde tale med dig.“

„Ja, det er sandt — naturligvis.“

Fru Betty søgte at læse sig Vished til i Broderens Ansigt. Men dettes Udtryk bestyrkede hende egentlig ikke i hendes Formodning om det skæbnesvangre Brevs Indhold. Emanuel var nok meget bleg og øjensynlig dybt bevæget; men han syntes hende mere højtidelig betaget end egentlig nedbøjet.

Med et Glimt af Haab tænkte hun paa, om hun alligevel skulde have taget fejl.

„Du var nok tidlig oppe imorges, Emanuel. Pigen fortalte, at du gik ud allerede ved Solopgang. — Har du ikke sovet godt inat?“

Emanuel nikkede mekanisk uden at have hørt, hvad hun sagde. Han sad foroverbøjet, med den ene Haand under Kinden, den anden støttet til Haandtaget af sin Stok.

„Sig mig, Betty,“ sagde han tilsidst i en Tone, som talte han ligesaa meget til sig selv som til Søsteren: „Sig mig — kan du huske Mørkningstimerne derhjemme, da vi var Børn?“

„Mørkningstimerne?“

„Ja. Kan du huske . . . Moder sad i Lænestolen i den grønne Stue, hvor Lyset fra Gadelygten faldt ind, . . . og vi sad omkring hende paa Skamler eller oppe paa hendes Skød. Hun fortalte os Eventyr om Kæmper og Kongesønner, der drog ud i Verden for at plante Kristi Banner mellem Hedningefolket.“